

Sygn. akt VII U 56/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marcin Graczyk
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lipca 2017 r. w Warszawie

sprawy M. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania M. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 15 listopada 2016r., nr (...)

z dnia 15 listopada 2016r., nr (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 20 grudnia 2016r. (data prezentaty w ZUS) **M. N.** złożyła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 15 listopada 2016r. znak: (...) oraz znak: (...) w przedmiocie przyznania jej prawa do emerytury.

W uzasadnieniu odwołania M. N. wskazała, że przyjęta przez organ rentowy kwota składek zaewidencjonowanych na jej koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 59.299,42 zł oraz 22.317 zł na subkoncie jest bardzo niska w porównaniu z kapitałem początkowym. Odwołująca zaznaczyła, że od 1 stycznia 1999r. przepracowała łącznie ponad 17 lat, a organ rentowy, choć informował ją wcześniej o dokonaniu korekty składek na jej koncie z winy płatnika składek, to nigdy nie przekazał jej szczegółowych wyników tej korekty. Powołując się na powyższe okoliczności odwołująca wyjaśniła, że występuje do Sądu, gdyż nie posiada szczegółowej wiedzy na temat stanu jej konta, a skarżoną decyzję uznaje za niezgodną ze stanem faktycznym. Ponadto, w piśmie procesowym z dnia 16 lutego 2017r. odwołująca sprecyzowała odwołanie i podniosła zarzut niezgodnego ze stanem faktycznym ustalenia sumy składek za lata 2002, 2004, 2005, 2008, 2010, 2012 i 2013, jak również za III i IV kwartał 2015 roku. Odwołująca wniosła o ponowne ustalenie wysokości emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 13 stycznia 2017r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania M. N. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że na podstawie skarżonej decyzji przyznał odwołującej prawo do okresowej emerytury od dnia 19 lutego 2016r., której wysokość została ustalona w oparciu o art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. w oparciu o kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz kwotę zwaloryzowanych składek na koncie. Wskazał również, że wysokość emerytury została podwyższona w związku z dokonaniem korekty składek na koncie, która nastąpiła z winy płatnika, a odwołująca otrzymała wyrównanie od dnia przyznania jej prawa do świadczenia. Ponadto organ rentowy zaznaczył, że w odpowiedzi na wniosek odwołującej o przedstawienie jej informacji o stanie i sposobie rozliczenia jej konta organ udzielił jej stosownych informacji pismem z dnia 21 grudnia 2016r. W tych okolicznościach w ocenie organ rentowy podtrzymał swoje stanowisko i uznał skarżone decyzje za prawidłowe i wydane zgodnie z prawem.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lutym 2016r. M. N. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. wniosek o emeryturę (wniosek o emeryturę z załącznikami k. 1-49 a.r. tom I).

Rozpoznając wniosek M. N. organ rentowy wydał w dniu 6 kwietnia 2016r. decyzję znak: (...) na podstawie której ustalił odwołującej okresową emeryturę kapitałową od dnia nabycia przez nią prawa do emerytury, tj. od dnia 19 lutego 2016r., w wysokości 87,90 zł a także decyzję znak: (...) przyznającą odwołującej zaliczkę na poczet emerytury, wskazując, że łączna kwota emerytury z FUS oraz okresowej emerytury kapitałowej wynosi 2.878,50 zł (decyzje ZUS z 06.04.2016r. k. 53-59 a.r. tom I). Decyzjami z dnia 24 czerwca 2016 r. organ rentowy dokonał waloryzacji emerytury odwołującej, ustalając jej wysokość na kwotę 3.205,33 zł (decyzje ZUS z 24.06.2016r. k. 67-71 a.r. tom I).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w związku z nieprawidłowościami we wpłatach na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych dokonywanych przez odwołującą w ramach prowadzenia przez nią działalności gospodarczej pod firmą (...) z siedzibą w W., dokonał korekty informacji o stanie jej konta w ZUS poprzez dodanie do informacji następujących miesięcy: lipiec i sierpień 2004r., styczeń, kwiecień-sierpień 2005r. oraz sierpień 2008r. W dniu 15 listopada 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał kolejne decyzje w sprawie M. N.; decyzję znak: (...), na podstawie której dokonał waloryzacji okresowej emerytury kapitałowej oraz decyzję znak: (...), na podstawie której przyznał odwołującej od dnia 19 lutego 2016r. emeryturę w wysokości 3.290,92 zł (pismo procesowe ZUS z 18.05.2017r. k. 35 a.s., informacje o stanie konta odwołującej k. 26-29 a.s., wypis z CEIDG k. 39 a.r. tom I, skarżone decyzje ZUS z 15.11.2016r. k. 79-83 a.r. tom I).

Pismem z dnia 13 grudnia 2015r. odwołująca zwróciła się do organu rentowego z prośbą o przedstawienie jej rozliczenia stanu jej konta w zakresie okresu po ustaleniu kapitału początkowego (pismo odwołującej z 13.12.2015r. k. 95 a.r. tom I). W odpowiedzi na pisemną prośbę odwołującej Zakład Ubezpieczeń Społecznych w piśmie z dnia 21 grudnia 2016r. przedstawił jej informacje dotyczące wyliczenia emerytury wyjaśniając, że do ustalenia wysokości emerytury, zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej, organ rentowy przyjął zwaloryzowaną kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne zaewidencjonowane na indywidualnym koncie ubezpieczonej w ZUS za okres od 1 stycznia 1999r. do 31 stycznia 2015r., z uwzględnieniem waloryzacji, tj. 59.299,42 zł oraz kwotę kapitału początkowego w wysokości 230.125,72 zł na dzień 1 stycznia 1999r. (pismo ZUS z 21.12.2016r. k. 99-101 a.r. tom I).

Dnia 20 grudnia 2016r. M. N. odwołała się od decyzji organu rentowego z 15 listopada 2016r. inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k. 2 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych w sprawie dowodów ze wskazanych wyżej dokumentów. Akta organu rentowego, zawierające decyzje ZUS, korzystały domniemania prawdziwości wynikającego z art. 244 i nast. k.p.c. Sąd oparł się również na pismach informacyjnych ZUS oraz przedłożonej przez odwołującą informacji o składkach zaewidencjonowanych na jej koncie. Zgromadzony materiał dowodowy nie był kwestionowany przez strony.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 listopada 2016r. znak: (...) oraz znak: (...) było niezasadne i podlegało oddaleniu.

Odwołującej, jako osobie urodzonej pod dniu 19 kwietnia 1955r., w myśl art. 24 i następnych ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.) przysługuje prawo do tzw. nowej emerytury. Wymieniony przepis wskazuje, że ubezpieczonym urodzonym po tej dacie przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184. Wiek emerytalny dla kobiet urodzonych w okresie od dnia 1 kwietnia 1955 r. do dnia 30 czerwca 1955 r. wynosi co najmniej 60 lat i 10 miesięcy.

Zasady obliczania wysokości przysługującej ubezpieczonej emerytury określają przepisy art. 25-26 ustawy emerytalnej. W myśl art. 26 ustawy emerytalnej emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 ustawy przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy. Z kolei zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy wynika, że podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zaewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie M. N. było niezasadne. Nie zawierało ono konkretnych zarzutów w stosunku do skarżonych decyzji, a odwołująca wniosła je właściwie po to aby sprawdzić, czy organ rentowy prawidłowo dokonał przeliczenia wysokości przysługującego jej świadczenia emerytalnego, gdyż, jak wynika z oświadczenia odwołującej w piśmie inicjującym niniejsze postępowanie, nie mogła otrzymać takiej informacji w siedzibie ww. Oddziału ZUS. Tymczasem odwołująca wnosila o przedstawienie jej informacji o stanie konta, które organ rentowy jej udzielił.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sąd nie jest zobowiązany do poszukiwania dowodów z urzędu, gdyż w myśl zasady kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach. To strony są dysponentem toczącego się postępowania dowodowego i to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Przenosząc tą regułę na grunt niniejszej sprawy należy przyjąć, że jeśli strona odwołująca się od decyzji organu rentowego, w której organ na podstawie przeprowadzonego postępowania kontrolnego dokonał ustaleń niekorzystnych dla odwołującego, zaprzecza twierdzeniom wyrażonym przez ten organ w

skarżonej decyzji, to powinna w postępowaniu przed sądem odwoławczym nie tylko podważyć trafność poczynionych w ten sposób ustaleń, lecz także wskazać okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym, z których byłoby możliwe wyprowadzenie wniosków i twierdzeń zgodnych ze stanowiskiem strony odwołującej. Innymi słowy, odwołująca kwestionując dokonane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wyliczenia w zakresie wysokości jej emerytura winna była dokładnie wskazać na czym polegają zarzucane nieprawidłowości – czy jest to nieprawidłowość o charakterze rachunkowym, czy też nieuwzględnienie czynnika, od którego zgodnie z przepisami ustawy emerytalnej zależy wysokość emerytury. Odrębny charakter postępowania nie wyłącza bowiem zasady kontrydiktoryjności w sprawach z zakresu ubezpieczenia społecznego, w tym ciężaru dowodzenia twierdzeń (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2011 r., II UK 269/10).

Odwołująca zarzuciła co prawda organowi rentowemu błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez nieprawidłowe ustalenie sumy składek stanowiącej podstawę waloryzacji za lata 2002, 2004, 2005, 2008, 2010, 2012 oraz za rok 2013, zakwestionowała również zakwestionowała również niedokonanie przez organ rentowy waloryzacji składki za III i IV kwartał 2015r, jednakże zarzuty nie mogą w ocenie Sądu zostać uznane za trafne. Odwołująca nie wyjaśniła na czym miałyby polegać zaniżenie sumy składek za wskazane wyżej lata, w szczególności nie przedstawiła żadnych wartości, różnic czy wyliczeń w tym zakresie. W konsekwencji zdaniem Sądu Okręgowego powyższe zarzuty były nietrafne. Jak wynika z pisma procesowego przedłożonego przez pełnomocnika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na mocy skarżonych decyzji organ rentowy dokonał korekty informacji o stanie konta odwołującej w ZUS za powyższe lata, wyjaśniając, że sytuacja ta wynikała z nieprawidłowości w opłacaniu składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych. Popierając w toku procesu swoje odwołanie ubezpieczona nie przedstawiła żadnych argumentów mogących wpłynąć na skarżone decyzje w taki sposób, który prowadziłby do uznania ich za decyzje wadliwe.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych przedstawił w toku postępowania stanowisko, zgodnie z którym odwołująca była uprawniona do emerytury okresowej, która jest przyznawana na czas do przyznania emerytury prawidłowej. Na wniosek odwołującej z lutego 2016 roku przeliczono dla niej wysokość emerytury na podstawie zwaloryzowanego kapitału początkowego wraz ze składkami zwaloryzowanymi składkami zgromadzonymi na koncie ubezpieczonej. Jak wynika z pisma procesowego organu rentowego 1 dnia 18 maja 2017r. waloryzacja i ostateczne obliczenie emerytury zostały dokonane po przeprowadzeniu korekty nieprawidłowości powstałych wskutek nieścisłości w uiszczaniu składek przez płatnika, który błędnie oznaczał tytuły składek i realizował je w sposób zbiorczy, co zostało następnie skorygowane przy pomocy not księgowych. Po dokonaniu korekty składek na koncie ubezpieczonej, która nastąpiła z winy płatnika składek, na mocy skarżonej decyzji odwołującej została ustalona kwota wyższej emerytury. Odwołująca otrzymała również wyrównanie emerytury od 19 lutego 2016r. Zaniżenie sumy składek wiązało się więc ze wskazanymi wyżej nieprawidłowościami w ich uiszczaniu przez płatnika, co organ rentowy stwierdził jeszcze przed wydaniem skarżonych decyzji, i co w konsekwencji zostało uwzględnione w wyliczeniach przysługującego odwołującej świadczenia emerytalnego.

Niezasadnie również odwołująca zakwestionowała również niedokonanie przez organ rentowy waloryzacji składki za III i IV kwartał 2015r. Zgodnie z art. 25a ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy emerytalnej przy ustalaniu wysokości emerytury kwota składek na ubezpieczenie emerytalne zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu 31 stycznia roku, za który przeprowadzono ostatnią waloryzację, o której mowa w art. 25, jest waloryzowana kwartalnie. W przypadku ustalania wysokości emerytury w pierwszym kwartale danego roku - ostatniej kwartalnej waloryzacji składek dokonuje się za trzeci kwartał poprzedniego roku. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie; odwołująca złożyła wniosek o emeryturę w dniu 19 lutym 2016r., od tej też daty – jako daty nabycia przez odwołującą uprawnień do emerytury w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego – organ rentowy przyznał jej prawo do wnioskowanego świadczenia. Organ rentowy prawidłowo więc wskazał, że w przypadku złożenia wniosku o emeryturę w pierwszym kwartale danego roku, to dokonanie waloryzacji odbywa się za trzeci kwartał roku poprzedniego. Z tych też względów nie było możliwe przeprowadzenie waloryzacji emerytury odwołującej w sposób wskazany przez nią w toku postępowania.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał skarżone decyzje za prawidłowe i zgodne z przepisami. Organ rentowy prawidłowo, w oparciu o cytowane wyżej przepisy ustawy emerytalnej, ustalił wysokość emerytury przysługującej

ubezpiezonej, z kolei ubezpieczona nie podniosła w toku procesu żadnych argumentów mogących wzruszyć słuszność skarżonych decyzji. Z tych też względów odwołanie M. N. podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., o czym Sąd Okręgowy orzekł w sentencji wyroku.